

benhavns Kommune, som allerede, forinden Lovden er vedtagen, ere opførte paa Finantsloven for det kommende Aar. — Jeg har fundet mig foranlediget til at gjøre disse Bemærkninger, idet jeg muligvis vil stemme for det fra Landsthinget komne Forslag. Smidlertid skal jeg dog bemærke, at jeg har nogen Tvivl med Hensyn til min Stemmegivning. Der er et Ord, jeg ikke ret vel kan forlige mig med, nemlig Ordet „fast“ i første Linie; jeg kan ikke begribe, hvad dette Ord skal betyde, thi Tilsluddet bliver ikke fastere, fordi dette Ord staaer der. Vi have vedtaget Finantsloven for 1863—64, den er sanktioneret og foreligger os Alle, altsaa ere Pengene bevilgede for denne Periode, men ikke for en eneste Dag længere, og dersom de ikke blive bevilgede i 1863—64 for den følgende Periode, saa kunne de efter min Mening ikke udbetales. Naar den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgfreds (H. Sage) vil søge at gjøre gjældende, at de forskjellige Poster i Finantsloven ere af forskjellig Natur, da maa jeg paa det Allerbestemteste protestere derimod. Grundloven maa i ethvert Tilfælde hævedes overfor Loven om Kjøbenhavns Politi og Finantsloven, og Alt, hvad der staaer i de paagjældende Love, som strider imod Grundloven, maa i ethvert Fald være ugyldigt. Der staaer i Grundlovens § 52, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven; dette maa være tilstrækkeligt, og jeg gaae den Minister, der vilde anwise disse Penge til Udbetaling til Kjøbenhavns Kommune, naar de blede nægtede paa Finantsloven, selv om de stode i Politiloven; jeg søger mig overbevist om, at hvis han blev dragen til Ansvar derfor, vilde han selv komme til at betale Beløbet. En anden Sag er det, at det er en moralsk Pligt, om jeg saa maa sige, for de kommende Rigsdage, at bevilge Beløbet, saalænge Sagen gaar sin jævne Gang; det er Noget, jeg ikke skal benægte, og jeg er overbevist om, at det heller albrig vil falde Nogen ind at benægte det; men naar den ærede Ordfører talte om den store Forpligtelse, der ligger paa Kjøbenhavns Kommune, hvorimod Statens Forpligtelse skulde være saa ganske lille, saa maa jeg være fuldkommen uenig med ham. Hvor-

bestaaer den store Forpligtelse for Kjøbenhavns Kommune? Den bestaaer i efter bedste Evne at opretholde god Orden og Rolighed; men nu vil jeg spørge den ærede Ordfører: Hvad har denne store Forpligtelse for Kommunen, som han taler om, at betyde, hvis der indtræffer et Tilfælde, hvor det viser sig, at Kommunen er afmægtig, f. Ex. ligesoverfor et Oprør eller en Tumult? Jeg tvivler ikke om, at Politiet vil gjøre Alt, hvad det kan, men kan det ikke gjøre, hvad der behøves, hvad saa? Det vilde være ubilligt at forlange, at Politiet under alle Omstændigheder skulde med egne Kræfter opretholde Ro og Orden — men det er ikke for Meget at forlange, at det skal bidrage dertil, hvad der staaer i dets Magt. Jeg kan altsaa meget gjerne slutte mig til Lovudkastet, som det foreligger med Hensyn til § 17, dog er jeg stinshg paa Ordet „fast“, thi der synes derved at peges hen mod noget Fremtidigt, hvilket i og for sig er en Uting, idet Tilsluddet kun kan gives for eet Aar, enten dette Ord staaer der eller ikke; men efter de Forhandlinger, som have fundet Sted saavel tidligere som idag, synes det, at man vil knytte en Forhaabning til Ordet „fast“, som jeg aldeles ikke kan billige.

Fischer: Jeg har ved de tidligere Forhandlinger over det foreliggende Spørgsmaal stemt sammen med de Medlemmer, der nu igjen have fremdraget Spørgsmaalet om den Naade, hvorpaa disse 38,000 Rd. skulde opføres, og jeg agter iaf den at gjøre det Samme, men jeg kan ikke undlade, naaget det er blevet saa meget seent — ikke ved min Skyld, thi det er et Par Timer, siden jeg begjærede Ordet, men ved de lange Foredrag, der ere komne derimellem — at knytte et Par Bemærkninger til det Foredrag, vi have hørt af den ærede Ordfører. Han hittede blandt Andet, og det var nærmest denne Ytring, der bragte mig til at begjære Ordet, at der ikke i denne Sag var nogen Anledning, nogen Plads for Videnstaber eller Principspørgsmaal. At der ikke i denne Sag er nogen Plads for Videnstaber, er jo ikke noget Nyt, thi det er der i Virkeligheden albrig ved nogen Sag, der her foreligger; den bør behandles Videnstabsløst; men naaget den